

La BEATRIJS estas fama Mezepoka Nederlanda epopeeto. Por multaj ĝi estas kvazaŭ "la" ekzemplo de l' Mezepoka Nederlanda literaturo.

Estas preskaŭ ne-imageble, ke ĝi konserviĝis al ni pere de nur unu sola riĉe iluminita manuskripto!

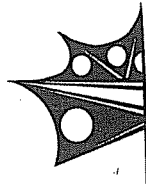
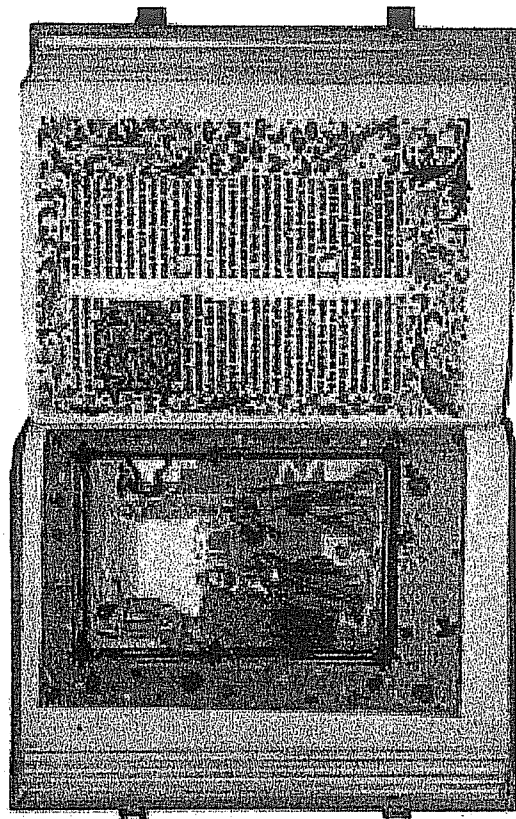
Depost la unua scienca eldono de W.J.A. Jonckbloet en 1841, ĉi unika manuskripto – nun en la Reĝa Biblioteko en Hago – havis senprecedencan reeĥon. Aperis multaj modernaj adaptiĝoj nacilingve, sed ankaŭ internacie ĝi vekis intereson: ekzemple en Angla, Franca, Germana, Itala, Afrikansa, Esperanta, Frisa kaj Norvega tradukoj.

El la Hungara Eötvös Loránd Universitato (ELTE), Budapesxto (Nederlanda fako – dr. Orsolya Réthelyi) kaj la Altiemejo-Universitato CERES, Bruselo (Nederlanda fako – dr. Remco Sleiderink), originis vasta iniciato okazigi internacian simpozion pri ĝi en Hago.

Valoras la penon relegi ĉi gravan Maria-legendon.

Beatrijs

Mezepoka Nederlanda Legendo

VoKo

Beatrijs

© 2010 Eldonrajtoj ĉe Gerrit Berveling.

Pretigita de Fonto.

Beatrijs

Tradukis el la Mezepoka Nederlanda

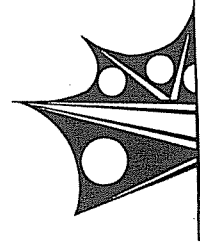
Gerrit Berveling

Dua, korektita eldono

2010

Gerrit Berveling
Kalverstr. 8 B
NL-8011-LH Zwolle
Nederlanda

gerrit.en.madzy@planet.nl

Zwolle - Nederlanda

La Mezepoka Nederlanda Maria-legendo Beatrijs¹ konserviĝis al ni en unu pergamena manuskripto, kiu troviĝas en la Reĝa Biblioteko en Hago sub nr 76 E 5 el ĉirkaŭ 1374. Ĝi enhavas en siaj 80 folioj plurajn verkojn; Beatrijs troviĝas en la dua duono.

La teksto mem devas datiĝi el la fino de la 13-a jarcento. Multaj ĝin konsideras unu el la ĉefaj verkoj de la tiutempa Nederlanda literaturo. Tamen dumlonge ĝi apenaŭ estis konsiderata. Ĝi fariĝis iom populara nur post 1841, kiam aperis eldono fare de la retrovinto-literaturfakulo W.J.A. Jonckbloet. Depost la mezo de la 19-a jc ĝi apartenas al la kanono de la Nederlanda literaturo. Depost 1908 Beatrijs ankoraŭ pli populariĝis dank' al modern-lingva versio de la fama poeto P.C. Boutens. Lia versio ĝis 1984 aperis en 49 eldonoj.

Por lerneja uzado aperis depost 1916 sufiĉe multe da eldonoj, kutime kun enkonduko kaj vortklarigoj pri la por junuloj plej grandaj enigmoj en la teksto. Herman Teirlinck faris teatraĵon el ĝi, kiu en la sekva jaro 1925 estis bazo de opero de Wille Landré.

Jam en 1870 aperis Germana traduko, en 1909 Angla. Sekvis poste ankoraŭ pluraj novaj Germanaj kaj Anglaj tradukoj; krom tio ekzistas tradukoj en Franca,

---

1 Prononcu: Béátris, kun akuta akcento sur e kaj kun longa i.

Afrikansa, Esperanto, Frisa, kaj la dialekto de Bunschoten-Spakenburg kaj Eemdijk¹.

Mallonga formo de l' rakonto de Beatrijs jam legeblas en la Latina, kiu ankaŭ ĉi tie sin montras nia Eŭropa patra lingvo², nome en ĉapitro 34 de la sepa sekcio de la Dialogo de la mirakloj de Cezario de Heinsterbach (Caesarius de Heinsterbach, ĉ 1180-ĉ 1240):

Pri sakristianino Beatrica:

En certa monaĥejo de religulinoj, kies nomon mi ne scias, antaŭ ne multe da jaroj estis virgulino Beatrica³ laŭnome. Korpe ŝi estis belega, mense pia, kaj en obeemo al la Di-Patrino plej fervora. Kiel ofte ŝi sukcesis prezenti al Ŝi specialajn preĝojn, ŝi kredis tion pleja feliĉo. Sed kiam ŝi fariĝis sakristianino, ŝi plenumis sian taskon tiel devote, kiel libere. Certa kleriko kiu vidis ŝin, ekdeziris ŝin kaj provis konkeri ŝin. Ŝi malsatis liajn abundajn dirojn, sed ju pli li insistis, des pli la malnova

- 1 Multaj faktoj venas el la repaĝaro de la Reĝa Biblioteko Hago.
- 2 Vidu pri tiu termino en *Antologio Latina* 9, enkonduke.
- 3 La origina Latina formo de tiu nomo estas *Beatrix*; fakte temas pri la sama kiel la Itala nomo *Beatrice*, konata de Dante, kiu en la Nederlanda Mezepoka epopeeto fariĝis *Beatrijs*. La nomo signifas: *kIU feliciĝas*.

serpento¹ flamigis ŝian koron, tiel ke la fajron de lia amo ŝi ne plu povis elteni. Alpaŝinte al la altaro de sia patrono, la sankta Virgulino, ŝi diris: Madono, kiel eble plej devote mi servis al Vi, jen mi lasas ĉe Vi viajn ŝlosilojn: la tentojn de la karno mi ne plu povas rezisti.

Ŝi metis la ŝlosilojn sur la altaron kaj kaŝe sekvis sian klerikon. Kiam ĉi mizerulo koruptis ŝin, post kelkaj tagoj li forĵetis ŝin. Sed ĉar ŝi ne havis, per kio vivteni sin, kaj hontis reiri al la monaĥejo, ŝi fariĝis putino. Kiam en ĉi peko ŝi pasigis dek kvin jarojn, certatage en ĉi-monda vestaĵo ŝi venis al la pordo de la monaĥejo. Kiam ŝi demandis al la pordisto, ĉu li konas Beatrican, iam sakristianino de tiu klostro, li respondis: Mi konas ŝin tre bone. Estas ja deca sinjorino kaj sankta, kaj sen iu ajn problemo depost junaĝo ĝis ĉi tago ŝi loĝas en ĉi tiu monaĥejo.

Kiam ĉi vortojn ŝi bone notis sed ne komprenis, subite dum ŝi volis foriri, aperis al ŝi en konata bildo la Patrino de Kompato, kaj diris: Dum dek kvin jaroj en via neĉeesto mi plenumis vian oficon; revenu nun en vian lokon, kaj pentofaru, ĉar neniue el la homoj scias viajn ekscesojn. Ĉar en ŝia aspekto kaj vestaĵo la Di-Patrino plenumis ŝiajn sakristianajn taskojn. Rapide ŝi eniris <en la monaĥe-

---

1 = la diablo

jon>, kaj dum la tuta vivo ŝi dankis Dion, kaj ĉe la konfeso <eldiris kio okazis, kaj per tio ŝi¹> poste donis ekzemplon.

La aŭtoro de Beatrijs ne simple tradukis el la Latina. Lia epopeeto estas tute persona, propraetosa kaj plurloke li per belaj detaloj scias riĉigi sian rakonton.

Granda ŝanĝo estas la emfazo, kiun li donas al la rolo de Maria kiel Patrino de Dio² (ekzemple Maria, kiu Lin nutris, verso 8; Maria, kiu lin mamnutris, versoj 493 kaj 902; Maria, Di-nutrinta, verso 1029), kiu decidige influas la okazaĵojn: ŝi instigas Beatrijs reiri al la monaĥejo. Kaj en la fino la aŭtoro forte substrekas la kernon de sia Mariologio:

662 Do ne ekzistas tia peko,
Estrin', ke ĝin ne venkus grac'.

***

810 "Dio de ĉielo
kaj ho Maria, Virgulino
dolĉa, benata ĉiam estul
Vi estas virto de l' floraro.
En via pura virgineco

1 Teksto ne tute klara.

2 Por protestantoj tiu emfazo certe sonas troigite kaj ŝoke: foje Mezepoke oni kvazaŭ intermiksas dion kun Jesuo kaj Maria – sed ja esis por tiamuloj *unu sankta familio*, inter kiuj ni simplaj homoj ne tro klare aŭ akre distingu.

820 Vi portis Idon sen dolor',
kiu Sinjor' eterne estos.
Vi estas elektita: kreis
ĉielon, teron, via Filo.
De Dio venas tiu povo
kiun Vi ade povos uzi:
Sinjoron, kiu al ni fratas,
ordoni povas Panjo Vi,
kaj Filin' kara Li Vin nomas.
Tre tio trankviligas min:
kiu ĉe Vi petas pri graco,
ĝin trovas, eĉ se estas tarde.
Apogo via ege bonas.
Estante trista kaj malgaja
(ĉe Vi ja statas tiel ĉi)
pro Vi mi rajtas esti ĝoja.
Kun pravo mi benadas Vin!"

***

1030 Nun laŭdu Dion. Lin honoru,
Marian ankaŭ, Di-nutrintan,
kiu miraklon verkis belan.
Ŝi savis ŝin el la mizero.
Ni ĉiuj preĝu, grandaj, etaj,
aŭdante legi ĉi miraklon,
por ke Maria por ni estu
porpetantino en la valo,
kie la mondon juĝos Dio.
Amen

Por fari pli ekvilibran epopeeton, kiu decas eĉ en la mondo de la Kortega Amo, la aŭtoro ankaŭ ŝanĝis kelkajn detalojn de la origina Latina versio: en la alia versio Beatris vivas dek kvin jarojn pekecan vivadon; ĉi tie el tio fariĝas dufoje sep jaroj: unue kun la amanto ŝi vivas sep riĉajn jarojn, poste sep mizerajn jarojn, kun la infanoj sed sen li - eĉo al la antaŭdiroj en Genezo pri la sep riĉaj kaj la sep malriĉaj jaroj (41: 25-31).

Alia nombro klare simbole uzata estas la 3¹ pri la vizioj, kiuj instigas ŝin reiri al sia monaĥejo: se estus nur du vizioj, ili povus veni de la Diablo, kiu ja estas ĉi-monda potenco. Ke estas tri indikas, ke ili venas de Dio.

Efektive, la simbola uzado de ciferoj jam komenciĝas ĉe la unua verso de *Beatris*: en la originalo ni tie vidas grandan bele iluminitan literon V². Kaj ĉar Mezepoke en literatura agado ĉiam minimume en la cerbo de verkanto kaj leganto kunrolis la Latina lingvo (ĉiu kiu legi kapablis, ja pasis krom tra la Vulgato ankaŭ tra la lernejo de Ovidio, Vergilio, Statio k.s.), tiun V tre facile oni komprenis kiel la Romian ciferon 5.

Mezepoke pluraj ciferoj ja havis simbolajn sencojn; ni menciuj pri: 1 - la Unueco de Dio, la absoluteco

1 Eble konvena loko por memori, ke en la teksto mem plurfoje ciferoj estas montrataj pli malpli laŭ la Latina sistemo: II = 2, V = 5, VII = 7, ktp. Strange impresas tamen la uzado de Vc, kombino de 5 kaj 100 por indiki 500, laŭ Nederlanda prononco pri la cifero.

2 En la manuskripto la komenca Majusklo montras Marian kun ŝia filo Jesuo maldekstre, dum dekstre genuiĝas Beatrica.

plej perfekta; 2 - la Dueco de la kreata mondo, la kontrastoj Dio-homo, viro-virino, homo-besto; sed la 2 ankaŭ povas simboli la diablon; 3 - la Triunuco de Dio; 4 - la konkreta surtera realo: la kvar ventoj, la 4 finoj de la mondo, la 4 sezonoj: 5 - Maria (ŝia nomo ja enhavas kvin literojn!).

Do tiamaniere, iom pretere, la tuta poemo *Beatris* jam komenciĝas per "MARIA". La aŭtoro volas speciale honori Marian, kaj faras tion do per 5 versoj: versoj 4-8.

Kaj kiel dirite, la fino substrekas la Mariologion.

Ankaŭ enestas kolora simboleco: Beatrica forlasas la monaĥejon en sia blanka subvestaĵo kaj ricevas de l' amanto blujajn vestojn: jen ree simbole pri Maria - blua super blanka ... (verso 272).

En la konkretajoj de l' poemo ankaŭ kelkaj detaloj estas iel simbolaj: la eglanterio (sovaĝa rozo) estas simbolo de Amo en la kortega amo de i.a. la trobadoroj, kaj en simila fono ofte renkontiĝas ia "tre plaĉa loko" (*Locus amoenus*) - same kiel en verso 330 k.s.: tia loko ofte rolas en kortegaj amrakontoj. Ke la amatino rifuzas tie - en la libera naturo - ĝui la amon, ne estas simpla prudeco, sed reago laŭ la konvencioj por nobela damo.

BEATRIJS

Verkado ete enspezigas.
Oni konsilas ke mi ĉesu,
la cerbon per ĝi ne elĉerpu.
Sed pro la gracoplen' de tiu,
kiu patrin' kaj virga restis,
mi entreprenis ĉi miraklon,
sen dub' de Dio plenumitan
por laŭdi Ŝin kiu Lin nutris.
Mi ekas jen pri monahino
poemon. Donu al mi Dio,
ke mi la kernon trafe diru
kaj ke mi bonan finon verku,
precize laŭ la okazaĵoj,
kiujn rakontis frato Ghijsbrecht,
enklostriginta Vilhelmano.
Li trovis ĝin en siaj libroj,
li estis aĝa, saĝa homo.
La monahin', pri kiu temas,
aristokratis, distingita,

20 ne eblus trovi plu eĉ iun
al ŝi similan, timas mi,
laŭ moroj kaj laŭ sinprezento.
Se mi prilauĉus ŝiajn membrojn,
elnombrius ĉiujn la belecojn,
mi timas, ke ĝi ne tre decus.
Rakontos mi do, kiun taskon
ŝi havis longan tempon en
la klostro de sia vokiĝo:
'stis sakristianino ŝi.
30 Pri tio mi certigas vin.
Nek lantis ŝi nek lacis ŝi,
nek nokte nek ĉe taglabor';
ŝi tuj plenumis ĉiujn taskojn;
ŝi sonorigis en preĝejo,
zorgis pri lumo, pri ornamento,
kaj vekis ĉiujn monahinojn.
40 Ĉi nobelino ne sen amo
restis. Amo kutimas verki
miraĵojn ĉie en la mondo.
Foje de ĝi devenas honto,
sufer', ĉagreno kaj envio;
foje devenas ĝojo, bono.
Eĉ saĝajn faras stultaj ĝi,
ke ili restu en malĝoj',
ĉu vole aŭ ĉu kontraŭvole.
Ĝi tiom kelkajn konfuzigas,
ke ili dubas pri parol' aŭ
pri silent': kio ja utilus?

50 Plurajn terenĵetegas ĝi,
kiu ekstaras mem laŭplaĉe.
Malvarigas amo tiajn,
kiuj prefere tenus l' aĵojn:
sed tamen amo disipigas.
Troviĝas krome homfidelo:
al ili, kion donas amo,
ĉio ĉi estas ja komuna:
abundo, ĝojo aŭ ĉagreno.
Ĉi amon nomas mi fidinda.
60 Ne ĉion povas mi elnombri,
ĉar en la rojoj de la amo
'stas tiom da terur' kaj bono!
Tial oni ne tro imputu
la monahinon, ke ŝin amo
ekkaptis forte, seneskape;
klopodas daŭre la diablo
por tenti l' homon: frue, tarde,
tagon kaj nokton, siajn eblojn
li eluzas senintermite.
70 Per falsaj ruzoj li forlogis
efike ŝin al karna peko:
la monahin' ektimis morti.
Dion ŝi preĝis kaj petegis,
ke Li per sia grac' ŝin savu.
Ŝi diris: "Min affliktas tiom,
kaj vundas, ho! la forta amo
(Ĝin scias Tiu, kiu ĉion
scias: nenio eskapas Lin.),
ke ĉi sufer' min igas vagi.

80 Mi devos vivi novan vivon:
monahan veston lasos mi."
Nun aŭdu kio do okazis.
Al la junulo, kiun ege
ŝi amis, sendis ŝi personon
leterportantan tre afable:
Li venu tuj, kiam nur eblos,
profite estos ja por li.
Trovis leterportist' la knabon.
Leteron prenis, legis li,
senditan de la amikino.
90 Li estis ĝoja en la kor';
rapidis do por esti tie.
Depost la aĝo XII-jara,
ĉi ambaŭ amo estris jam,
do multe ili jam suferis.

100 Rajdis plejble baldaŭ li
monahinejen, serĉi ŝin.
Eksidis li antaŭ l' fenestro,
kaj sian dolĉan - lasu do -
li petis vidi kaj alvoĉi.
Ne daŭris longe, venis ŝi.
Vizitis ŝi lin ĉe l' fenestro,
kiu el stangoj feraj estis
plektita en la kruca form'.
Kiom ofte ili suspiris,
ekstere li, ŝi malekstere,
forte regate de la amo!
Kaj tiel longe ili sidis,

110 ke mi ne povus vin sciigi
pri ĉiu ŝanĝiĝ' de l' aspekto.
"Ve mi" - ŝi diris ofte - "Ve mi!
Karega, mi malgajas tre;
nur unu-du parolojn diru,
fortigu mian koron vi.
Konsolon vian mi bezonas.
Ama sago trafis la koron,
doloron grandan sentas mi;
neniam plu mi povos ridi,
se vi, karul', ĝin ne eltirus."

120 Respondis li jen kun fervoro:
"Vi bone scias, dolĉa kara,
ke longe jam toleris ni
ĉi amon, dum la tuta viv';
neniam trovis ni kvieton
por unufoje kisi nin.
Estrin' Venera, la Diino,
kiu estigis tiun senton,
al Dio estu abomena,
ĉar igas Ŝi du florojn belajn
forvelki kaj putriĝi tiel.
130 Ho, povu mi de vi elpeti,
formeti veston monahinan!
Momenton diru vi senriskan,
por ke mi elkonduku vin:
Mi rajdus for, mi tuj preparus
pri vestoj, kostaj, kaj el lan',
per peltoj mi substofus ilin:

140 mantelo, robo, pluvvestaĵo.
Pro nul danĝer' mi lasos vin!
Kun vi mi pretas ja alfronti
acidan, dolĉan: tutan vivon.
Je Dio, parol' de honoro!"
La junulino diris: "Kara,
volonte mi akceptas tion,
mi kun vi iros tiel foren,
ke scios nul ĉimonaĥeje,
kien ni estos vojaĝintaj.
De ĉi vespero post VIII tagoj
revenu kaj atendu min
ekstere tie, fruktarbeje.
150 Vi staru sub eglanterio.
Atendu min; elvenos mi,
mi estos via novedzino,
mi sekvos vin kien vi volas;
se ne malsano min retenos
nek io malebligos paŝi,
mi nepre tien al vi venos:
do viaflanke, mi vin petas,
vi zorgu esti tie, kara."

160 Tiel interkonsentis ili.
Forpaŝis li al la ĉevalo,
kiu selite lin atendis.
Li enseligis tre rapide
kaj rajdis for en hasta trot'
tra la kamparo, al la urbo.
Li ne forgesis sian karan:

170 la postan tagon en la urbo
li serĉis bluan kaj skarlatan,
kaj tajlorigis el ĉi ŝtofoj
mantelon por ŝi kun kapuĉ',
kaj robon kaj eĉ pluvvestaĵon,
kaj ĉion bone substofita!

Neniam oni vidis pelton
pli bonan kiel substofaĵon.
Ĝin laŭdis ĉiuj ĝin vidantaj.
Tranĉilon, zonan kaj monujon
aĉetis li, bonajn kaj kostajn,
harligojn, kaj el oro ringojn,
kaj ĉiuspecajn ornamaĵojn.
Li informiĝis pri ornamaĵoj,
kiujn bezonas novedzin'.

180 Kaj Vc pundojn li kunprenis,
kaj li forrajdis ekvespere
ekster la urbon, tre diskrete.
Kaj ĉiujn ĉi ornamaĵojn li
sur la ĉevalo zorge portis,
kaj tiel iris al la klostro.
Laŭ ŝia diro, fruktarbeje,
li tie sub eglanterio

190 eksidis en la mola herbo,
atendi ĝis la kara venos.

Pri li ne nun mi plurakontos,
prefere pri la belulin'.
Ŝi sonorigis matutinion.
La amo suferigis ŝin.

Post kiam kantis matutino
la monahinoj junaj, oldaj,
kiuj loĝadis en la klostro,
post kiam ĉiuj returniĝis
por dormi en la dormsalono,
ŝi sola restis en ĥorejo
kaj diris tie siajn preĝojn
kiel ŝi ĝis tiam kutimis.
Antaŭ l' altar' ŝi genuiĝis,
kaj diris kun tre granda zorgo:
"Maria, panjo, kara nomo,
nun mia korpo ne toleras
plu porti monahinan veston.
Vi funde konas ĉiuhore
la homan koron, homajn ecojn.
Ho kiom fastis mi kaj preĝis,
ho kiom mi punbatis min:
sed vana estis ĉiu peno.
Min terenĵetis nun la amo,
mi do obeos nun la mondon.
Samvere, dolĉa Estro, kiel
Vi pendis inter du rabistoj,
tordita sur la ligno kruca,
samkiel Vi Lazaron vokis
kiu mortinta kuŝis tombe,
samtiel mian zorgon vidu,
kaj mian krimon Vi pardonu;
en egaj pekoj mortos mi."

200

210

220

Poste ŝi iris de l' ĥorejo
al statueto, kie ŝi
surgenuiĝis, kaj preĝadis,
ĉar tie staris ja Maria.
Sentime ŝi Marian vokis:
"Mi tage-nokte lamentadis
ĉe Vi plorinde pri l' dolor',
sed tio tute ne min helpis.
Mi plene perdis la prudenton,
se portus mi plu ĉi vestaĵojn!"
Ŝi sin senigis de la froko,
kaj metis sur Mari-altaron.
Ankaŭ demetis ŝi la ŝuojn.
Nun aŭdu, kion faras ŝi!
Ŝlosilojn de la sakristio
ŝi ĉe l' Mari-statu' pendigis.
Kaj jen mi donas la klarigon,
kial ŝi tien metis ilin:
por ke, se oni je la primo
ilin bezonus, eblu trovi;
ĉar ĉiuhore decas ja,
pasante la Mari-statuon,
ke oni alrigardas ĝin
por diri "Ave" antaŭ paso:
"Ave, Maria"; - tial do
ŝi la ŝlosilojn tien metis.
Ŝi do foriris, povrulin',
vestita en ĉemizo nura,
kaj kie konis pardon ŝi,

230

240

250

ŝi ĝin malŝlosis ege ruze,
 nerimarkite elŝteligis,
 kviete kaj sen ajna bru'.
 Ŝi time venis fruktarbejon.
 Rimarkis ŝin jam la junulo,
 kaj diris: "Kara, ne plu timu,
 amikon jen vi vidas ĉi."
 Kaj kiam ambaŭ renkontigis,
 ŝi jam ekhontis antaŭ li,
 vestite ja nur en ĉemizo,
 kun kapo nuda kaj sen ŝuoj.
 Li diris: "Bela ho virino,
 vin nepre decus multe pli
 vestaĵoj belaj, bonaj roboj.
 Pro tio ne kulpigu min:
 mi ilin donos al vi baldaŭ."
 Kaj tie sub l' eglanterio
 li donis al ŝi laŭbezone
 ĉion, je ŝia plensufiĉ'.
 Po du li donis la vestaĵojn:
 'stis blua, kion ŝi surmetis,
 plej bonfarita tajloriĵo.
 Alridis ŝin afable li.
 Li diris: "Kara, ĉielblua
 konvenas pli ol griza vin."
 Kaj ŝi surmetis ŝtrumpoparon,
 kaj krome du Kordovajn ŝuojn,
 kiuj al ŝi pli harmoniis
 ol iam la sandalligaĵoj.
 El blanka silko kapkovrilon

260

270

280

li tiutage donis plu,
 kaj ŝi ĝin metis sur la kapon.
 Kaj tiam kisis la junulo
 amplene ŝin sur ŝia buŝo.
 Lin ŝajnis ke tagiĝas jam,
 ĉar tiel brilis ŝia belo.
 Li haste paŝis al ĉevalo.
 Li antaŭ si ŝin enseligis.
 Kaj tiel ambaŭ rajdis for,
 tiel for, ke tagiĝis jam,
 neniun ilin persekutis.
 Tiam eklumis oriente.
 Ŝi diris: "Di', ĉies konsolo,
 bonvolu Vi protekti nin!
 Matenon vidas mi eklumi;
 se ne forkurus mi kun vi,
 mi sonorigus nun por primo,
 kiel antaŭe mi kutimis
 en la plej pia monaĥejo.
 Mi timas, ke pri l' fuĝ' mi pentos:
 malofte nur la mond' fidelas,
 kvankam mi turnis min al ĝi;
 vendiston ruzan ĝi similas,
 kiu komercas brilorajon
 anstataŭ ringojn vere orajn."

290

300

310

"Ve, kion diras vi, belegal!
 Se iam ajn mi vin forlasos,
 min devos Dio akre puni!
 Ni povos rajdi kien ajn:

pro nul danger' mi lasos vin,
disigos nin nur aĉa morto!
Kiel vi povas pri mi dubi?
Neniam vi rimarkis pri mi,
ke mi 'stas fia aŭ malfida.
Post ol mi vin elektis mia,
mi ne plu havis eĉ ekpenson,
pri Imperiestrino eĉ!
Se mi eĉ estus je ŝi inda,
kara, mi ne forlasus vin!
Pri tio vi ja povas certi.
Mi Vc pundojn bonkvalitajn
kunportas da argento pura;
vi, kara, tiujn sola estros.
Se eĉ ni rajdos eksterlanden,
nenion devos ni lombardi,
almenaŭ ne dum jaroj sep.”
Tiel do trote ili rajdis
matene ĝis arbara rando.
La birdoj tie havis feston.
Sonoron tian ili faris,
ke ĉie oni aŭdis tion.
Ĉiu sianature kantis.
Kaj belaj floroj tie staris
largpetalaj sur verda kampo,
belegaj estis, bonodoraj.
L' aero estis klara, pura.
Multaj 'stis tie rektaj arboj,
riĉornamitaj foliare.
La belan la junul' rigardis:

320

330

340

li daŭre tiom amis ŝin.
Li diris: “Kara, se vin plaĉas,
ni elseliĝos, plukos florojn.
Ĉi tie al mi ŝajnas bele.
De l' amo ludu ni la ludon.”
“Ho fi!” – ŝi diris – “Vilaĝano!
Ĉu mi descendu sur la grundon
kiel ulino, kiu monon
akiras fie per la korpo?
Min nepre mankus decosento!
Neniam tion dirus vi,
se vi ne estus sovaĝulo.
Ho prave mi bedaŭron sentas!
Vin punu Dio pro ĉi plano.
Ne plu menci tiun temon,
aŭskultu l' birdojn en la valoj,
kiel plenĝoje ili kantas;
ĉi tempopaso ne malplaĉos.
Kiam mi estos tute nuda
kun vi en bonfarita lito,
vi tiam agu laŭdezire,
kiel al via koro plaĉas.
Mi vin koleras en la koro,
ĉar vi proponis tion nun.”

350

360

Li diris: “Kara, ne kolere,
Venera ja instigis min.
Min Dio punu kaj hontigu,
se iam ajn mi ekus ree.”
Ŝi diris: “Do pardonas mi.

370 Vi min konsolas pli ol iu
vivanta sub la ĉieltrono.
Se vivus Absalom la bela,
kaj se mi certus, ke kun li
mi povus vivi eĉ M jarojn
en riĉo kaj en kvieteco,
- min tio kontentigus ne!
Kara, mi tiom amas vin,
ne havus sencon eĉ proponi,
ke iam mi forgesus vin.

380 Se mi eĉ loĝus en ĉielo,
dum vi surtere vivus plu,
mi nepre venus al vi tie!
Ho Dio, Vi pardonu, ke
parolojn mi vortigis stultajn!
Plej eta ĝojo enĉiela
valoras pli ol tera ĝoj:
plej eta tie plenperfektas,
p' animon homan plej delektas
kapablo, daŭre ami Dion.

390 Ĉio surtera nur mizeras.
Plene neniom ĝi valoras
kompare kun ĉiela aĵo.
Alstrebas tion kiuj saĝas,
kvankam mi mem ja devas vagi
kaj vivi en pekeco granda
pro vi, junulo bela kara.”

Interparolis ili tiel,
rajdante tra montar' kaj valoj.

400 Ne eblas plendetale diri,
kio okazis inter ambaŭ.
Do tiel ili pluvojaĝis
kaj trafis certan urbon, kiu
situis bele en iu valo.
Kaj tiom ilin plaĉis tie,
ke restis ili jarojn sep,
kaj ili ĝuis luksan vivon
plezure kun la korpa ĝu',
kaj naskis II infanojn kune.
Sed tiam, post ĉi jaroj sep,
post kiam foruziĝis mono,
lombardi ili devis multe
kion kun si kunportis ili.
Ornamojn, vestojn kaj ĉevalon
por prez' duona ili vendis
kaj ĉiun monon tuj elspezis.
Sed tiam kion ili faru?
Ŝi ne kapablis eĉ nur ŝpini
por perlabori la vivtenon.
Altiĝis prezoj en la lando
pri manĝoj, vino kaj biero,
pri ĉio kion hom' bezonas;
do multe ili ĉagreniĝis.
Prefere ili mortus tuj
ol almozpeti pri la pano.
Disiĝon kaŭzis ĉi malriĉo,
kvankam bedaŭris tion ambaŭ.
La viro perdis la fidelon:
li lasis ŝin en ega peno,

returnigante mem hejmlanden.
Neniam ŝi plu vidis lin.
Restadis tie apud ŝi: la
infanoj du treege belaj.

430

Ŝi diris: "Tiel do okazis,
kiel mi timis jam delonge.
Postrestas kun ĉagreno mi:
ĉar tiu min forlasis nun,
je kiu ĉiam fidis mi.
Maria, ho Estrin', bonvole
preĝu por mi kaj miaj idoj,
ke ni ne mortu pro malsato.
Kion mi faru, povrulin'!

440

Mi devas korpon kaj animon
makuli do per pekaj faroj.
Estrin' Maria, helpu min!
Eĉ se mi nun kapabluŝ ŝpini,
per tio mi ne perlaborus
en du semajnoj unu panon.
Pro ĉi mizero mi do devas
ekster la urbo sur kampar'
per propra korpo monakiri,
por ke mangaĵon mi aĉetu.

450

Ĉar kiel ajn, ne povas mi
infanojn miajn ja malzorgi."
Ĉi tiel ŝi ekvivis peke,
ĉar al ni jen certigas oni,
ke ŝi sep longajn jarojn vivis
surtere tiel, laŭ putino.

Plenumis ŝi multnombrajn pekojn
(kvankam kun pleja senplezur'
kiujn ŝi faris per la korpo,
per kiu ŝi ne multe ĝuis.

460

Kaj ĉion ĉi por eta sumo,
per kiu l' idojn ŝi vivtenis.
Ja ne utilus ĉion diri:
hontindajn pekojn kaj penadon,
faritajn dum ĉi XIII jaroj!
Sed preterlasis ŝi neniam,
ĉu plora ŝi ĉu eĉ ĉagrena,
ke ĉiutage kun fidelo

470

sepfoje preĝu ŝi Marian;
La Horojn preĝis ŝi, honore
kaj laŭde, pete ke Maria
ŝin liberigu el la pekoj,
kiuj sur ŝi ja tiom pezis
dum ĉiuj tiuj XIII jaroj.

Ĉar al vi jen certigas mi:
sep jarojn estis ŝi kun l' ulo,
kiu generis l' idojn II
kaj ŝin postlasis eksterlande
kie mizeron ŝi suferis.
Vi scias jam pri l' dua VII.
Do aŭdu, kiel plu ŝi vivis.

480

Finigis do la XIII jaroj,
jen Dio sendis en la koron
al ŝi pentemon tiel grandan,
ke si prefere lasus tranĉi

la kapon for per nuda glav',
ol plue fari tiajn pekojn
per sia korpo, laŭ kutimo.
Ŝi ploris tage, ploris nokte,
l' okuloj ne sekigis plu.
Ŝi diris: "Ho Maria, kiu
mamnulis Dion, ho Fontan',
ne plu toleru ĉi suferojn!
Estrin', mi prenas Vin ateste,
ke pentas mi pri miaj pekoj,
ke ili min ĉagrenas tre.
Tiel multnombas, ke mi scias
ne plu, kie mi pekis kaj
kun kiu. Ve! Kompatu min!
Mi prave timas Lastan Juĝon
(Ne vidas mi, kion Di' vidas)
ĉar ĉiuj pekoj malkovriĝos
(ĉu riĉa kulpas ĉu povrul')
kaj ĉiun krimon Dio vengos,
pri kiu oni ne konfesis
antaŭe jam kun pentofaro;
ja certe, tion scias mi!
Do tial ege timas mi.
Se portus mi eĉ haran veston,
kaj rampus kvazaŭ kvarpieda
en ĝi de lando mi al lando,
vestite lane, kaj sen ŝuoj,
mi tamen ne povus akiri,
de l' pekoj liberigi, sen,
Estrin' Maria, helpo via!

490

500

510

Fontano super ĉiu virto,
jam multajn feliĉigis Vi:
pruviĝis ĝi ĉe Teofilo.
Li estis unu ĉefpekulo,
fordonis al diablo sin:
l' animon samkiel la vivon,
li estis plene ties sklavo;
tamen, Estrin', Vi savis lin.
Kvankam mi estas pekulino,
kaj plej mizera fiulin',
vivante jene kontraŭvole,
Estrin', memoru, ke mi preĝis
la preĝojn por honori Vin.
Al mi la kompatemon montru.
Mi estas unu, kiu zorgas:
bezonas vian helpon mi.
Pro tio rajtu mi kuragi:
ke ĉiu, nobla Virgulin',
kiu tagtage Vin salutas
"Ave Maria", dankon trovu.
Kiuĵ volontu al Vi preĝas,
tiuj povas certigi, ke
de ĝi al ili venos savo:
Estrino, tiel plaĉas Vin,
ho favorata Di-edzino!
Vin salutigis via Filo
en Nazaret, kie Vin serĉis
l' anĝelo kun mesaĝ' unika,
kiu antaŭe ne aŭdigis;
tial precize ĉi esprimoj

520

530

540

ĉu klostro 'stas de nobelinoj?'
"Ho jes" – ŝi diris – "je l' honoro!
kaj luksa ĝi kaj ege riĉa;
neniu klostro ĝin similas.
La monahinoj tie ene –
neniam aŭdis mi eĉ famon
pri iu ajn malbonon diri,
pri kiu ili povus honto."

580

Kaj kiu sidis ĉe l' infanoj,
ŝi diris: "Kial tiel diri?
Ankoraŭ tiun ĉi semajnon
pri monahino aŭdis mi;
se bone mi komprenis ĉion,
'stis sakristiano ŝi.
Ĝin diris viro, sen mensogo.
Okazis antaŭ XIII jaroj,
ke ŝi forfuĝis el la klostro;
neniam pri ŝi diskoniĝis,
en kiu lok' eklogis ŝi."
Kaj koleriĝis la vidvino
kaj diris: "Klare vi deliras!
Ne diru plu tiajn rakontojn
pri l' sakristiano, nepre –
aŭ tie ĉi ne restos vi!
'stas sakristiano ŝi
jam pli ol XIII jarojn nun,
neniam oni vidis manki
en unu matutino ŝin,
krom foje kiam ŝi malsanis.

590

600

sendube al Vi tiom karas,
ke estas danko Vi al ĉiu,
kiu per ili vokas Vin;
se pekojn implikiĝus li,
ankoraŭ Vi lin gracpleniĝus
kaj ĉe la Filo por li pledus."
Ĉi preĝon kaj ĉi plendajn vortojn
la pekulin' tagtage diris.
Ŝi prenis mane po infano,
vagadis tra la tuta lando
de urb' al urbo en malriĉo,
vivante de almozetad'.

550

Ŝi tiom longe plue vagis,
ĝis ŝi denove l' klostron trovis,
kie ŝi estis monahino;
post sun' je vesperiĝo venis
ŝi tarde ĉe vidvina dom',
noktŝirmon petis ŝi pro Dio,
ke tie ŝi la nokton restu.

560

"Mi ja ne povas vin forpeli"
diris vidvin', "kun ĉi infanoj;
aspektas ili, ŝajne, lacaj.
Ripozu do, eksidu vi.
Ni inter ni dividos ĉion,
kion provizis la Sinjor',
pro am' de lia dolĉa Panjo."
Do restis ŝi kun la infanoj,
kaj tre volonte informiĝis,
kiel en klostro statas ĉio.

570

"Rakontu" – petis ŝi – "vi bona,

Ol hundo multe pli malbonus,
kiu rakontus krom bonajon.
Animon ŝi havas tiel puran,
indan je ĉiu monahino.
Eĉ traserĉante ĉiujn klostrojn
inter la Elbo kaj Garono,
mi vetas ke ne eblus trovi
eĉ unu kun pli sankta viv'!

610

Ŝi kiu tiel longe vivis
en pekoj, trovis stranga tion.
Ŝi diris: "Sinjorin', sciigu,
ŝiajn gepatrojn nomu do!"
Ŝi diris ambaŭ laŭ la nomoj.

Jam sciis ŝi: jen tio – ŝi.

Ho Dio, tiun nokton ploris
ŝi kaŝe antaŭ sia lito.

Ŝi diris: "Mi prezentas sole
plenkoran egan penton nur:
Estrin' Maria, venu helpi!
Ho pikas miaj pekoj min!

Se vidus mi varmegan fornon,
en kiu brulus tia ardo,
ke flamoj lekus ĝiajn lipojn,
mi enŝteligus tre rapide,
se ĝi kvitigus miajn kulpojn.
Ho Di!, desperon Vi malamas:
mi fidas tiun ĉi malammon.
Mi daŭre plu esperas gracon,
kvankam pro tim' angoras mi;

630

ĝi min kondukas en timegon.
Neniam tia pekulino
ekzistis post la Enkarniĝo,
kiam sur teron venis Vi
por morti sur la kruca ligno,
– aŭ savis Vi la pekulinon:
kiu kun pento serĉis gracon,
ĝin trovis, eĉ se estis tarde,
ĉar tiel Vi jam klare montris
ĉe unu el la du rabistoj,

640

la dekstra kiu pendis kruce;
ja estas tio nin konsola,
ke lin akceptis Vi senpune.
Riparas ĉion bona pento;
tion rimarkas mi ĉe tio;
Vi diris: "Estos vi, amiko,
hodiaŭ kun Mi en la Regno;
pri tio Mi certigas vin."

650

Montriĝis, ho Sinjor', klarege,
ke Gisemasto, la murdint',
finfine Vin pri graco petis.
Nek donis oron li nek riĉon,
li sole pentis pri la pekoj.
Vian kompaton povas homo

mezuri same senprobleme,
kiel facilas unutage
elĉerpi maron ĝis sekeĉ'.
Do ne ekzistas tia peko,
Estrin', ke ĝin ne venkus grac'.

660

Ho kial min do ne atingus

via kompato, se la pekojn
mi ja bedaŭras tiom forte?"

670 Surplanke kuŝis ŝi preĝante,
dormemo kaptis ŝiajn membrojn
kaj dolĉe ŝi en dorm' forglitis.
Al ŝi vizio jen aperis,
ke voĉo klara vokas ŝin
kuŝantan tie kaj dormantan:
"Homo, vi tiel longe plendis,
pri vi Maria nun kompatas:
Ŝi savis vin per siaj preĝoj.
Nun iru klostron tre rapide:
la pordoj staras larĝ-apertaj,
samhore vi la samajn pasis
kun la junulo, via kara,
kiu vin lasis en mizero.
680 Retrovos vi monahajn vestojn
kuŝantaj ree sur l' artaro;
vualon, frokon kaj la ŝuojn
surmetu do trankvile vi.
Marian danku pro ĉi ĉio.
Ŝlosilojn de la sakristio,
kiujn vi ĉe l' statu' pendigis
la nokton, kiam vi foriris,
Ŝi tiel zorgoplene gardis,
690 ke ĉiujn tiujn XIII jarojn
neniu eĉ rimarkis mankon,
foreston vian eĉ ne vidis.
Maria estas vin amika:

Ŝi ĉiam servis viavice
en pli-malpli via aspekto.
La Sinjorino de l' ĉielo
ĝin faris, pekulin', por vi!
Ŝi nun revokas vin al klostro.
Neniu kuŝas vialite.
Mi diras laŭ ordon' de Dio."

700

Ne daŭris longe post ĉi tio,
ŝi saltleviĝis el la dorm'.
Ŝi diris: "Dio ĉiopova,
neniam al diablo lasu,
ke li min puŝos en ĉagrenon
pli ol suferis mi ĝis nun!
Se nun mi iros en la klostron
kaj oni prenos min ŝtelisto,
skandalo iĝos eĉ pli granda
ol ĉe l' forkuro el la klostro.
Mi petas Vin, ho Dio bona,
je via multmerita sango,
kiu forgutis el la Flanko,
se tiu voĉ' kiu min vokis,
ĉi tien venis nur por bono,
ke ĝi ĉe unu foj' ne lasu,
ke duan fojon venu ĝi
kaj trian fojon, tre tre klare,
por ke mi kun certeco iru
denove re en mian klostron.
Mi benos Vin pro tio ĉi,
Marian ĉiam laŭdos mi."

710

720

La postan nokton, aŭdu vi,
 alpaŝis ŝin denove voĉo,
 kiu alvokis ŝin kaj diris:
 "Homo, prokrastas vi tro longe!
 Do iru re en vian klostron.
 Konsolo via estas Dio;
 do faru laŭ Mari-ordono!
 Mi 'stas sendito ŝia: kredis!"
 Do duan fojon ŝi perceptis
 voĉon kiu alvenis ŝin,
 instigan ke ŝi iru klostren.
 Nek tamen ŝi aŭdacis fari.
 La trian nokton ŝi atendis
 kaj diris: "Se 'stas elfa monstro,
 kiu aperis antaŭ mi,
 do ke mi baldaŭ neniigu
 diablan forton kaj potencon;
 kaj se li venos en ĉi nokto,
 Sinjor', lin tiom Vi konfuzu,
 ke li forfuĝu el ĉi dom',
 ke li al mi neniom nocu.
 Maria, estu nun apude,
 se al mi voĉon sendas Vi,
 por ke mi iru en la klostron.
 Estrin', je via Ido petas
 mi, ke Vi trian fojon sendu."

730

740

La trian nokton ŝi maldormis.
 El Dia forto venis voĉo
 kun supergranda lumhelec'

750

kaj diris: "Tute ja ne taŭgas,
 ke vi ne agas laŭ l' ordono,
 ĉar per mi vin Maria vokas.
 Ho vi atendu ne tro longe!
 Nun iru klostron vi sen dubo.
 La pordoj staras larĝ-apertaj:
 vi povos paŝi laŭ elekto.
 Retrovos vi monahajn vestojn
 kuŝantaj ree sur l' altaro."

760

Kiam la voĉo tion diris,
 ne povis pekulin' kuŝanta
 ĉi brilon per l' okul' toleri.
 Ŝi diris: "Nun mi ne plu dubu:
 ĉi voĉo venas ja de Dio,
 ĝi estas de Mari' sendito.
 Nun certas mi sen ajna dubo:
 ĝin akompanas hela brilo.

770

Do nun mi ne prokrastos plu,
 mi iros re en mian klostron.
 Mi faros ĝin kun bona fido
 kaj per la ŝirmo de Maria,
 kaj ambaŭ miajn idojn ĉi
 konfidos mi al Patro Dio;
 Li nepre ilin save ŝparos."
 Demetis ŝi, sen plu hezito,
 la vestojn, kiuj kovris ŝin,
 senbrue por ne vekti ilin.

Ŝi ambaŭ kisis sur la buŝon,
 ŝi diris: "Karaj, restu sanaj.
 Sub ŝirmo de Maria dolĉa

780

mi lasas vin en bona fido;
se Ŝi por mi ne grac-akiris,
mi nepre ne forlasus vin,
eĉ ne pro ĉiu riĉ de Romo!"
Nun aŭdu kion ŝi komencis!

Nun iris ŝi kun multaj larmoj
ek al la klostro, tute sola.

Kiam ŝi venis fruktarbejen,
la pordojn trovis ŝi apertaj.
Enpaŝis ŝi sen plua dubo:

"Maria, kiom dankas mi!

Mi estas re inter la muroj!
Bonŝancon donu Dio plu!"
Laŭ kie paŝis ŝi, la pordojn
larĝe apertaj trovis ŝi.

Kaj la preĝejon ŝi eniris.

Kaj tie kaŝe diris ŝi:

"Ho Sinjor' Di', mi petas Vin,
helpu pri ĉi monaĥa vesto,
kiun mi antaŭ XIII jaroj
kuŝigis sur Mari-altaro,
la nokton, kiam fuĝis mi."

Mi tion nepre ne mensogas,
mi diras ĝin tre serioze:

la ŝuojn, frokon kaj vualon
ŝi trovis, kie lasis ŝi,
ekzakte je la sama loko.

Surmetis ŝi tre haste ilin
kaj diris: "Dio de ĉielo

790

800

810

kaj ho Maria, Virgulino
dolĉa, benata ĉiam estu!
Vi estas flor' de l' virtoj.
En via pura virgineco
Vi portis Idon sen dolor',
kiu Sinjor' eterne estos.
Vi estas elektita: kreis
ĉielon, teron, via Filo.

De Dio venas tiu povo
kiun Vi ade povos uzi:
Sinjoron, kiu al ni fratas,
ordoni povas Panjo Vi,
kaj Filin' kara Li Vin nomas.
Tre tio trankviligas min:

kiu ĉe Vi petas pri graco,
ĝin trovas, eĉ se estas tarde.
Apogo via ege bonas.

Estante trista kaj malgaja
(ĉe Vi ja statas tiel ĉi)

pro Vi mi rajtas esti ĝoja.
Kun pravo mi benadas Vin!"
Ŝlosilojn de la sakristio
ŝi vidis pendu - estas vere! -
kie ŝi lasis, ĉe Maria.

Ŝlosilojn do ŝi prenis kun si
kaj iris al horejo, kie
lampoj ŝi vidis ĉie brili.

Post tio prenis ŝi la librojn,
dismetis tiujn laŭ sidlokoj,
kiel antaŭe ŝi kutimis,

820

830

840

Marian Virgulinon preĝis,
 ke tiu savu el malbono
 ŝin kaj l' infanojn, kiujn lasis
 ŝi en ĉagren' ĉe l' vidva hejmo.
 Kun tio pasis jam la nokto,
 kaj eksonoris la horloĝ',
 kiu indikis noktomezon.
 Ŝi sonoriloŝnuron prenis
 por plej ekzakta matutino,
 kaj ĉirkaŭaĵe ĉiuj aŭdis.
 850   Kiuj dormeje supre kuŝis,
 descendis ĉiuj sen malfru'
 de la dormeĵ'. Pri l' okazaĵoj
 nek sciis granda nek malgranda.
 Tutvive restis ŝi enklostre
 sen riproĉindo, sen skandal':
 Maria anstataŭis ŝin
 precize kvazaŭ estus ŝi mem.
 Tiel ĉi pekulin' revenis,
 dank' al Maria, laŭdu ŝin,
 860   la Virgulinon de l' ĉielo,
 kiu senfine kun fidelo
 siajn amikojn asistadas,
 se tiujn ĝenas la mizer'.
 La nobelino de l' rakonto
 'stas monahin' kiel antaŭe.
 Mi tamen volas ne forgesi
 ambaŭ infanojn, kiujn lasis
 ŝi en mizer' ĉe l' vidva hejmo

870   kun manĉ de mono, manĉ de pano.
 Ne eblas plene elrakonti,
 kiam la panjo estis for,
 kiom da larmoj ili verŝis.
 Eksidis la vidvin' apude;
 kompatis ege ilin ŝi.
 Ŝi diris: "Al la abatino
 ĉi II infanojn prenos mi.
 Dio instigu ŝian koron,
 por ke ilin bonfaru ŝi."
 880   Ŝi vestis ilin, laĉis ŝuojn,
 kunprenis ilin al la klostro;
 ŝi diris: "Sinjorin', do vidu
 mizeron de ĉi orfoj du:
 la panjo ilin en la nokto
 timplene lasis miadome
 kaj mem foriris sian vojon,
 ne scias mi pri la direkt'.
 Senhelpaj estas ĉi infanoj.
 Mi mem ne scias, kion fari."
 La abatino ŝin respondis:
 "Vi tenu ilin, pagos mi,
 por ke vi ne malriĉon havu,
 ja viahejme ili loĝas.
 Pro Dio, ĉiutage oni
 por ili zorgos karitate.
 Do ĉiutage iu venu
 akcepti trinkon kaj mangajon.
 Kaj se 'stas manko, diru ĝin."
 Kaj tre gajĝis la vidvino,

900

ke jen solvigis ĉio ĉi.
Ŝi prenis ĉe si la infanojn
kaj bone ilin vartis ŝi.
La panjo ilin mamnutrinta,
kiu pri ili multe penis,
sin sentis ja senpezigita,
sciante ke ŝi ilin vartas,
la idojn kiujn ŝi forlasis
kun granda timo kaj dolor'.
Ŝi do estonte ne plu zorgis
nek timis plu pro la infanoj.
Ŝi vivis nur sanktulan vivon.
Multajn suferojn, multajn ĝemojn
ŝi havis tage kaj dumnokte,
ĉar en la koro kuŝis pento
pri ŝiaj fiaj pekoj, kiujn
ŝi ne kuragis ekrakonti
al iu homo, nek malkovri,
eĉ ne poeme sur paper'.

910

Diablo tentis, ke pro honto
sian tre nekutiman pekon
ŝi ne malkovru al l' abato.
Kuŝante tiel en preĝado,
ŝi vidis, kiel apud ŝi
junulo paŝas blankvestita,
enbrake li videble portis
infanon, ŝajne mortis ĝi.
Suprenĵetadis la junulo
pomon, kiun li kaptis re:
por la infan' ĝi estis ludo.
La monahino vidis ĉion
tre klare, kuŝe en preĝado.
Ŝi diris: "Ho amik', bonvolu,
se do de Dio venis vi,
je liaj Diroj mi vin petas,
ke vi eldiru kaj ne kaŝu,
kial vi ludas por l' infano
per tiu bela ruĝa pom':
enbrake kuŝas morta ĝi.
Utilas via ludo ĝin ne."

940

920

Post tio venis iun tagon
abato, kiu ĉiujare
ilin vizitis unufoje,
por informiĝi ĉu ĉi tie
estiĝis famo pri malbon',
kiu damaĝus al la klostro.
La tagon, kiam li alvenis,
kuŝante preĝis sian preĝon
en la horej' la pekulino
en ege granda kormalcerto.

950

"Vi pravas, monahino, certe:
ne scias ĝi pri mia ludo,
nek multe ja, nek eĉ malmulte;
ĝi mortis, - aŭdas, vidas ne.
Precize same Di' nescias,
ke preĝas vi, ke fastas vi;
ĝi tute ne efikas iom;
perdita estas tiu peno,
sencele vi punbatas vin;

960 de pekoj tiom vi kovriĝis,
ke Dio supre en ĉiel'
neniom aŭdas el ĉi preĝoj.
Do jen konsil': rapidu, eki!
Al la abat', la patro, iru,
kaj rakontadu al li plene,
sen ajn mensogo, ĉiujn pekojn.
Ne erarigu vin diablo.
Pekliberigos la abato
vin el ĉi pekoj vin ĝenantaj.
Sed se vi ilin ne konfesos,
pri ili venĝos akre Di'!"
Kaj malaperis la junulo,
nenion plu al ŝi malkovris.
Sed kion diris li, ŝi kaptis.
Tial matene ege frue
ŝi petis la abaton, ke li
ŝian konfeson plenan aŭdu.
Kaj saĝa estis la abato.
Li diris: "Ho filino kara,
volonte tion faros mi.
Bone pripensu, primeditu
unu ĉiujn pekojn do."
Kaj ŝi je sama ĉi momento
sidiĝis ĉe l' abato sankta,
malkovris lin pri l' tuta vivo
kaj ties vojo de l' komenc':
kiel ŝin unu stulta amo
nemezureble tentis, kaj
kiel ŝi devis forkuŝigi

990 monaĥan veston, ho kun tim'!,
dumnokte sur Mari-altaro,
por fuĝi l' klostron kun junulo,
kiu generis du infanojn.
Pri ĉio kion ŝi travivis,
nenion ŝi menciis ne;
ĉion, kion ŝi sciis kore,
rakontis al abato ŝi.
Post konfesado tute funda,
diris sankta patro, l' abat':
"Filino, mi pekliberigos
vin de la pekoj vin ĝenantaj,
kiujn al mi konfesis vi.
Benata kaj honoregata
estu de Dio la Patrino!"
Ĉe tio li la manon metis
al ŝi sur kap', absolvis ŝin.
Li diris: "En predik' publike
vian konfeson diros mi,
mi tiel zorge ĝin vortigos,
ke vi kaj viaj idoj ne
el ĝi, en kiu ajn ĉirkaŭo,
ekhavos ĝenojn, aŭ problemon.
Ja estus fie, ĝin silenti,
tiun miraklon, kiun Dio
faris honore al la Panjo.
Mi ĝin disdiros ĉie ajn.
Esperas mi, ke konvertiĝos
pluraj pekuloj pro ĉi tio,
honore al Madono dolĉa."

1000

1010

Al klostranaro li sciigis,
antaŭ ol reheimiĝis li,
kion ĉi monaĥin' travivis;
tamen neniu sciis, pri
kiu temas; restis sekrete.
L' abat' foriris, Di-gvidate.
Ambaŭ idojn de l' monaĥino
kondukis kun si la abat'.
Li vestis ilin per frok' griza,
fariĝis ili du bonuloj.
Ĉi panjo estis Beatrijs.
Nun laŭdu Dion. Lin honoru,
Marian ankaŭ, Di-nutrintan,
kiu miraklon verkis belan.
Ŝi savis sin el la mizero.
Ni ĉiuj preĝu, grandaj, etaj,
aŭdante legi ĉi miraklon,
por ke Maria por ni estu
porpetantino en la valo,
kie la mondon juĝos Dio.

Amen!

1020

1030

Aperas ĉe **VoKo** du serietoj:

Serieto "Vocoj Kristanaj":

- 1 Evangelio laŭ Petro & La Morto de Jesuo kaj kio poste? (apokrifa el la Greka; kun akompana eseo)
- 2 Tertuliano – Apologio (el la Latina, 197 p.Kr.)
- 3 Sin-konservo (pri kristanismo kaj nukleaj armiloj; el la Nederlanda)
- 4 Al Diogneto (el la Greka; fru-kristana apologieto)
- 5 Kenneth Twinn – Unitariismo (originale en Esperanto)
- 6 (ne aperis)
- 7 Gerrit Berveling – Dio, Kristanismo, Aliaj Religioj (el la Nederlanda)
- 8 Evangelio laŭ Maria Magdalena (apokrifa; kun eseo)
- 9 Jam Temp' Está!; la "Kairos-dokumento" de sud-afrikaj kristanoj (pri ras-apartigo; el la Nederlanda)
- 10 Beatrijs (mezepoka Maria-legendo; el la Nederlanda)
- 11 Isai Sumber – Kie oni trovas tion en la Korano? (eta konkordanco)
- 12 Tertuliano – Kuraĝigo por la Martiroj (el la Latina); en *Antologio Latina* 5.
- 13 Kantu al la Eternulo (ĉefe el-ĉehaj kristanaj himnoj)
- 14 De Goeij – La virino en la Judismo (el la Nederlanda)
- 15 SeKELJpoetas – (poezio originala el la rondo de K.E.L.I.)
- 16 Francisko de Asizo – Kantiko de l' Kreitaĵoj (dulingva)
- 17 Ekumena Jardeko de Eklezioj en Solidareco kun Virinoj
- 18 Jan Hus – Defendo de la libro pri la Triunuo (el la Latina)
- 19 La Remonstranta Frataro (informilo pri libera eklezio)
- 20 De Wert – Interveno ĉe la generado (etika studaĵo pri artefarita gravedigo kaj rilataj temoj; el la Nederlanda)

- 21 La Praevangelio laŭ Jakobo (apokrifa; el la Greka)
- 22 La Evangelio Kopta laŭ Tomaso (apokrifa)
- 23 Hadewijch – Per Amo al Amo (trad. Wouter F. Pilger el la Nederlanda)
- 24 La Pasiono de Perpetua kaj Felicity (el la Latina); en *Antologio Latina* 4, ĉe FONTO.
- 25 Cipriano – La Unueco de la Katolika Eklezio (el la Latina)
- 26 La Duakanonaj Libroj, volumo 3: libroj de la Ortodoksiaj Eklezioj (el la Latina kaj el la Greka).
- 27 Al la Hebreoj (el la Greka)
- 28 Flanke je Jesuo (triono de NT, el la Greka)

“VoKo-serio”

- 1 Gerrit Berveling – Vi kion legus tie ĉi? (poemareto)
- 2 Gerrit Berveling – Tri ’stas tro! (poemciklo); dua eldono ĉe FONTO.
- 3 (ne aperis)
- 4 Lukiano – Lukio aŭ Azeno (el la Greka); dua eldono ĉe FONTO.
- 5 Gerrit Berveling – Trifolio (poemetoj trilingve).
- 6 La Fragmentoj de Heraklito (el la Greka).
- 7 Seneko – Apokolokintozo de l’ Dia Klaudio (el la Latina); en *Antologio Latina* 3, ĉe FONTO.
- 8 Seneko – Konsolo al sia patrino Helvia (el la Latina).
- 9 Horacio – Romaj Odoj (el la Latina); en *Antologio Latina* 2, ĉe FONTO.
- 10 Katulo – Amo malamo (el la Latina); en *Antologio Latina* 1, ĉe FONTO.
- 11 Seneko – Pri feliĉa vivado – (trad. István Ertl el la Latina).
- 12 Zofia Banet-Fomalowa – Antoni Grabowski (originala eseo)

- 13 Lu Jixin – Invit’ al Ĉinesko (originala poezio)
- 14 Marcialo – Da mav’ estos neniam sat! (el la Latina); en *Antologio Latina* 4, ĉe FONTO.
- 15 Freya Berveling – Poemoj / Gedichten (dulingve).
- 16 El tiom da Jarcentoj (poemoj el la Latina).
- 17 Marko Tulio Cicerono – La Songo de Skipiono (trad. Hj.J. Runeberg kaj trad. G. Berveling el la Latina); en *Antologio Latina* 1, ĉe FONTO.
- 18 Tibulo – Elegioj (el la Latina).
- 19 Gerrit Berveling – La unuaj 25 jaroj en mia memoro.
- 20 Gerrit Berveling – De duopo al kvaropo.
- 21 Gerrit Berveling – Streĉitaj koroj.
- 22 Lukiano – Veraj Rakontoj (el la Greka, dulingve).
- 23 Gerrit Berveling – Odoj & aliaj poemoj.
- 24 Louis Couperus – Fatalo (el la Nederlanda).
- 25 Stephan Lang – La Transilvania Nupto (el la Nederlanda).
- 26 Elio Lampridio – La vivo de Elegabal (el la Latina).

Pluraj titoloj estas elĉerpitaj; novaj en preparo.